

Postanowienie z dnia 7 listopada 2002 r.

III RN 191/01

Trzydziestodniowy termin do wniesienia skargi od decyzji kończącej postępowanie dla strony, która w postępowaniu administracyjnym działała przez pełnomocnika należy liczyć od dnia doręczenia tej decyzji pełnomocnikowi (art. 35 ust. 1 w związku z art. 59 ustawy z dnia 11 maja 1995 r. o Naczelnym Sądzie Administracyjnym, Dz.U. Nr 74, poz. 368 ze zm. oraz art. 40 § 2 KPA).

Przewodniczący SSN Andrzej Wróbel, Sędziowie SN: Jerzy Kwaśniewski, Andrzej Wasilewski (sprawozdawca).

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 7 listopada 2002 r. sprawy ze skargi O. S.A. w W. na decyzję Wojewody M. w przedmiocie użytkowania wieczystego, na skutek rewizji nadzwyczajnej Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego [...] od postanowienia Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 28 marca 2001 r. [...]

u c h y l i ł zaskarżone postanowienie.

U z a s a d n i e n i e

Naczelny Sąd Administracyjny w Warszawie postanowieniem z dnia 28 marca 2001 r. [...], wydanym na podstawie art. 27 ust. 2 w związku z art. 35 ust. 1 ustawy z dnia 11 maja 1995 r. o Naczelnym Sądzie Administracyjnym (Dz.U. Nr 74, poz. 368 ze zm.), odrzucił skargę „O.” Spółki Akcyjnej w W. na decyzję Wojewody M. z dnia 5 grudnia 2000 r. w przedmiocie użytkowania wieczystego. W uzasadnieniu tego postanowienia Naczelny Sąd Administracyjny stwierdził, iż z akt administracyjnych sprawy wynika, „że odpis zaskarżonej decyzji został doręczony skarżącej „O.” Spółka Akcyjna w W. w dniu 8 grudnia 2000 r., o czym świadczy pokwitowanie na oryginale decyzji. Skargę złożono w Biurze Podawczym Naczelnego Sądu Administracyjnego w dniu 10 stycznia 2001 r., co wynika z prezentaty Sądu z podpisem pracownika”,

zatem skarga wniesiona została po upływie terminu, o jakim mowa w art. 35 ust. 1 ustawy o NSA.

Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego pismem z dnia 19 września 2001 r. [...] wniósł rewizję nadzwyczajną od powyższego postanowienia Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 28 marca 2001 r. [...], zarzucając temu postanowieniu rażące naruszenie art. 35 ust. 1 ustawy o NSA w związku z art. 40 § 2 KPA oraz art. 59 ustawy o NSA, a w konsekwencji także art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej i dlatego na podstawie art. 57 ust. 2 ustawy o NSA wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia. W uzasadnieniu rewizji nadzwyczajnej podniesiono, że: „Naczelny Sąd Administracyjny nie wziął pod uwagę faktu, że strona skarżąca w toku postępowania była reprezentowana przez pełnomocnika. (...) Obowiązkiem organu administracji publicznej, wynikającym z art. 40 § 2 KPA, jest doręczenie pism i decyzji pełnomocnikowi. Naczelny Sąd Administracyjny wadliwie określił jednak początek biegu terminu. W swoich obliczeniach NSA wziął bowiem pod uwagę dzień 8 grudnia 2000 r., czyli dzień doręczenia decyzji „O.” S.A., a więc stronie postępowania, a nie dzień doręczenia decyzji pełnomocnikowi „O.” S.A. (...) pełnomocnik strony skarżącej odebrał osobiście decyzję organu II instancji w dniu 11 lub 12 grudnia 2000 r., potwierdzając ten fakt własnoręcznym podpisem. Co prawda, wpisana przez tego pełnomocnika data odbioru brzmi „12.11.2000 r.”, to jednak uwzględniając fakt, iż odebrana decyzja została wydana w dniu 5 grudnia 2000 r., należy stwierdzić, że przy wpisywaniu daty odbioru tej decyzji pełnomocnik strony skarżącej dopuścił się oczywistej omyłki, stanowiącej albo tak zwany czeski błąd, albo też rzeczywiście w miejscu właściwym dla oznaczenia miesiąca zamiast liczby 12, oznaczającej grudzień, wpisał liczbę 11, a więc oznaczającą listopad”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W postępowaniu administracyjnym strona może działać przez pełnomocnika (art. 32 KPA) i wówczas - zgodnie z zasadą oficjalności doręczeń - wszelkie pisma procesowe, w tym również decyzje, organ administracyjny prowadzący postępowanie ma obowiązek doręczyć pełnomocnikowi strony (art. 40 § 2 KPA). W konsekwencji, także w sytuacji, gdy skargę na decyzję wnosi strona, która w postępowaniu administracyjnym działała przez pełnomocnika, trzydziestodniowy termin do wniesienia skargi od decyzji kończącej to postępowanie należy liczyć od dnia doręczenia tej de-

cyzji nie stronie, lecz jej pełnomocnikowi (art. 35 ust. 1 ustawy o NSA w związku z art. 40 § 2 KPA i art. 59 ustawy o NSA).

Z akt administracyjnych rozpoznawanej sprawy wynika, że strona działała w postępowaniu administracyjnym przez ustanowionego pełnomocnika. Oznacza to, że Naczelny Sąd Administracyjny, licząc trzydziestodniowy termin do wniesienia skargi od dnia 8 grudnia 2000 r., czyli od dnia doręczenia zaskarżonej decyzji stronie - Spółce Akcyjnej „O.” S.A. w W., rażąco naruszył obowiązujące przepisy ustawy (art. 35 ust. 1 ustawy o NSA w związku z art. 40 § 2 KPA i art. 59 ustawy o NSA), bowiem w sprawie tej trzydziestodniowy termin do wniesienia skargi należało liczyć od dnia doręczenia decyzji pełnomocnikowi strony. Z kolei, z akt sprawy administracyjnej wynika, że pełnomocnik strony, który osobiście potwierdził odbiór doręczonej mu decyzji administracyjnej Wojewody M. z dnia 5 grudnia 2000 r. w przedmiocie użytkowania wieczystego, wpisał datę odbioru podając dzień “12.11.2000 r.”. Ponieważ jednak dokonane przez pełnomocnika strony potwierdzenie odbioru dotyczy decyzji wydanej “w dniu 5 grudnia 2000 r.”, należy przyjąć, że wpisana przezeń na pozostającym w gestii organu administracyjnego oryginale decyzji data odbioru “12.11.2000 r.” jest w danym wypadku albo rezultatem świadomego wpisania daty odbioru decyzji wedle reguł stosowanych w języku angielskim (w tym wypadku kolejne liczby podanej daty oznaczają: pierwsza - “miesiąc-12.”; druga - “dzień-11.”; a trzecia - “rok-2000”), albo też wynikiem oczywistej pomyłki, czyli tzw. czeskiego błędu (polegającego w danym wypadku na nieświadomym przestawieniu we wpisanej przez pełnomocnika strony dacie odbioru decyzji kolejności liczb oznaczających “dzień-11.” oraz “miesiąc-12.”). Prowadzi to do wniosku, że złożona przez pełnomocnika strony w Biurze Podawczym Naczelnego Sądu Administracyjnego w dniu 10 stycznia 2001 r. skarga na decyzję, która została mu doręczona w dniu 11 grudnia 2000 r., została wniesiona z zachowaniem trzydziestodniowego terminu do jej wniesienia (art. 35 ustawy o NSA).

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Najwyższy na podstawie art. 236 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz.U. Nr 78, poz. 483) oraz art. 393¹³ § 1 KPC w związku z art.10 ustawy z dnia 1 marca 1996 r. o zmianie Kodeksu postępowania cywilnego, rozporządzeń Prezydenta Rzeczypospolitej - Prawo upadłościowe i Prawo o postępowaniu układowym, Kodeksu postępowania administracyjnego, ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 43, poz.189 ze zm.) orzekł jak w sentencji.

=====